

La Messe qui prend son temps 1: Crònica d'una troballa.

Dg, 23/05/2010 per Eloi Aran Sala
[Betel. Arquitectura, Art i Religió](#)

És possible trobar un centenar i escaig de joves universitaris i professionals en una eucaristia que dura una hora i mitja? És possible que això es doni a la capital de la laica França? És possible que, a més a més, aquesta celebració eucarística integri una nova disposició espacial i temporal? Doncs sí, això és el que ens vàrem trobar quan la meva dona i jo vàrem participar el diumenge passat a "**La Messe qui prend son temps**" (ho podem traduir com: "la missa que es pren el seu temps"), una iniciativa dels jesuïtes de París que aquest any celebra ja el seu desè aniversari, que es du a terme a l'[Església de Saint Ignace de París](#), i de la qual en teníem referència pel [Marc Vilarassau sj](#), que en va ser un dels fundadors quan estudiava la llicència en teologia al [Centre Sevres](#).

Què ho fa que aquesta iniciativa sigui exitosa? Per una banda, una acurada celebració litúrgica que, sense veure's rancia o arcaica, treu màxim partit de la "posada en escena" i d'elements tradicionals com les processons a l'interior del recinte, els espais d'adoració, la il·luminació i una música ben tonificada per l'equip de cants. Per altra banda, hi ha hagut una conscienciada i econòmica remodelació de l'espai de la nau de l'església, de la qual us en parlaré en un article posterior, juntament amb la introducció de nous temps a la celebració com els vint minuts de pregària personal després de la homilia i el breu espai de "pacomia espiritual" -posada en comú- abans de passar a les pregàries. Us adjuntem un video perquè us en feu una idea.

La crònica dels fets viscuts en present va ser aproximadament la següent:

Al principi ens sobta entrar en una església a la qual ens reben dues persones joves que ens entreguen un full amb les lectures del dia, els cants, els punts de pregària i un bolígraf per a poder tunejar i gargotejar la superfície. Segueix sobtant l'entrada a l'espai de la celebració disposat al voltant d'un espai central ovalat, rodejat per cadires esgraonades en una tarima, on predomina el buit i el protagonisme del blanc triangle presidència-altar-ambó amb uns mobles d'un minimalisme "just i escaient".

Sigilosament, amarats de l'ambient que es respira, ens posem en una de les capelles laterals que no resten com espais residuals, sinó que s'integren i encaren en l'espai de la celebració. Seguim l'esdeveniment amb reverència i també amb la curiositat pròpia de turistes espirituals. La gent apunta coses al full i subratlla frases de les lectures i després comença a moure's. Hi ha una processó i tothom es posa rodejant l'ambó al pas de l'al·leuia. Després d'uns punts ben clars de pregària, ens conviden a colonitzar l'espai sencer de l'església. La meva dona opta per posar-se a la capella del santíssim, que han col·locat a l'antic espai del presbiteri, i jo em quedo en un altra cadira perifèrica mirant l'altar. Silenci comunitàriament suportat durant vint minuts amb molta pau. Alguns es posen de genolls, asseguts a l'estil de taizé, davant la icona de l'altar. Com que no tinc ni idea de francès em dedico a donar gràcies per aquest viatge. Passat aquest temps, la gent torna als seus llocs en silenci i calma.

Ens conviden a posar en comú el que hagi sortit a la pregària. Ens agafa horror escènic quan veiem que no es tracta de fer reflexions voluntàries a micròfon obert, com en un programa televisiu, sinó que es planten al nostre davant el capellà i un altre jove. Ens han clixat!. Expliquem que estem de viatge de noces, que això ha estat la moció interna de la pregària i que venim de part d'un tal Marc Vilarassau, nom que reconeixen amb alegria i que provoca que preguin per nosaltres en la immediata ronda de pregàries.

Arribat el moment de la consagració l'assemblea es disposa entorn l'altar. Hi ha una creu molt curiosa al costat mateix de l'altar on hi ha un Crist a banda i banda, suposo que per allò de celebrar la missa mirant al seu protagonista principal. Després de la comunió cadascú torna al seu seient d'origen. Finalment, un eixerit jove estudiant de teologia llatinoamericà dóna informacions vàries. Ens acomiadem del capellà, encara revestit, i d'una altra parella jove que es casarà ben aviat. Esquivem la taula amb refrigeri que dóna al pati del Centre Sévres i sortim passant per sota del bloc de vivendes que amaga aquesta església neogòtica de mitjans del s. XIX a la resta de la ciutat, com qui surt d'una porteria d'una finca qualssevol, pensant que **París bé val una missa... que es prengui el seu temps!**